

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΞΙ

ΦΤΟΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ!...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Η δασκάλισ Σιμωνή ν' ἴλου, νεαρὸν βαδύπλοτον μ' ἀνεύροδον ἀφορία...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Φτωχή Σιμωνή!...

Ἄγαθὴ καὶ καλοκαμωὴ καθὼς εἶνε, δὲν ἰσοψύχεται τὸ ἐλάχισθ.

Κι' ὁ Κάρολος; Μὰ βραδιὰ καὶ ἔκταναν μαζὶ ἓνα ταξιδάκι καὶ κάτ' ἔπειτα στὴν Ἰνδία, τῆς εἶχε ἀρραστει αἰώνια ἀγάπη.

Μὰ καὶ ἡ Ζερμαῖν ἰσοφύρει καὶ ἑπ' ἀποβαίνει. Γιατὶ νασθὴ καὶ ἔζησεν κοντὰ στὴν ἔσθαδλη της; Γιατὶ νὰ γεννηθῆ τὸν Κάρολο; Πὼς θὰ τελειώσουν οἱ αὐτὰ!...

Ἡ Σιμωνή θὰ καταλάβῃ μὰ μὲρα τὰ πάντα, θὰ ἰσοψασθῇ, θὰ νοιώσῃ τὴ γένετα γύρω της. Κι' αὐτὴ;... Τότε;...

Ἄλλὰ ἡ Σιμωνή εἶνε τόσο ἀγενή, ἔχει μὰ καρδιά τόσο ἀβία, ποὺ δὲν τῆς πεοναί πρὸς τὸ παρὸν ἀπ' τὸ νοῦ της ἢ παραμικρὴ ἐπιγία. Κι' ὅταν ἀόμοι παραπονεῖται στὴ Ζερμαῖν ὅτι δὲν ἔβρισκε τὴν ἀγάπην ποὺ ποθοῦσε στὸν Κάρολο, δὲν ἔταν βέβαια γι' αὐτὸ ποὺ ἔλεγε.

— Φαίνεται πὸς εἶμαι πολὺ ἀπιστητικὴ! σιλλογιζόταν. Κάποιο ἔργο διαβάσει πὸς ἡ γυναῖκα ἀγαπᾷ φλογερώτερα ἀπ' τὸν ἄντρα... Τὸ ἴδιο θὰ συμβαίνει καὶ μ' ἐμένα...

Μὰ μὲρα μάλιστα, ποὺ λιποθύμησε καὶ συνήλθε ὕστερα ἀπὸ ἀσθετὴ θύρα, εἶδε νάσταν ζωομένη ἀπάνω της ἄλλο τὰ μάτια με ἀνοῦα. Μεταξὺ τῶν ἄλλων στεκόταν ἀπὸ πάνω της ὁ Κάρολος καὶ ἡ Ζερμαῖν, με μίαν ἀρρητὴ θλίψη στὸ πρόσωπό τους.

Ἡ ἀρροστη κόρη ξανάλαισε ἴσχυα τὰ μάτια της καὶ εἶπε με πονη ἀσθενικῶς:

— Ἄ! εἶνε ὠραῖο νὰ νοιώθω πὸς μ' ἀγαποῦνε τόσο!... Κάρολε! Ζερμαῖν! Μ' ἀγαπάτε πολὺ, δὲν εἶν' ἔτσι;... Θὰ ποτεψετε λοιπὸν ἀπὸ ποῦ θὰ σὰς πῶ; Σὰς ἀνεύροδον πὸς εἴσαστε εἰ διὰ μαζὶ, ὁ ἄσος πλάτ' ἔστιν ἄλλον, καὶ ἔγω πετοῦσα ἀπάνω σας σὰν μὰ σιά... Ναι, Κάρολε! Ναι, Ζερμαῖν!...

Κι' ἐνὸς ἄρνε νὰ ξεψύχῃ ἀπ' τὰ χεῖλη της ἓνας στεναγμὸς περιπαθείας, ἐπρόσθεσε:

— Ναι, εἰμοῦσα με σιά καὶ πετοῦσα ἀπάνω σας. Δὲν σὰς ἔκρυβα ὅμως τὸ φῶς, ἀλλὰ μάλλον σὰς ἐφώτιξα περισσότ' ἄρα, γιὰτὶ τὰ προσώπ' ἄσας ἀστρωφταν καὶ φεγγολοῦσαν...

Ἄκουγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἡ Ζερμαῖν, ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ σπρίγγεται.

Ὁ Κάρολος δάγκωσε τὰ χεῖλη του... Τὶ παρᾶξενά λόγια ἀλλήθεια!...

Ἡ Σιμωνή τάχ' πει χωρὶς νὰ ἰσοψάσεται πὸς λείει μὰ μεγάλη ἀλήθεια... Ἡ ἀγάπη της γιὰ τὸν Κάρολο ἦταν τόσο πού δὲν ἄρνε νὰ μπετὶ τὴν καρδιά της ἢ παραμικρὴ ἰσπία.

Μόλα ταῦτα ὅμως ἡ νεαρὴ κόρη μὲρα με τὴν ἡμέρα ταρασσόταν

ἀπὸ ἀνεξήγητα αἰσθημὰ καὶ ἔνοιωσε νὰ τὴν τρώῃ μὲσα της τὸ σαράκι της ἀμφοβολίας...

Συγχρόνως εἶχε κρινεῖται ἀπὸ μὰ ἀνεξήγητη κούρασι, ποὺ τὴν ἐκρατοῦσε ἐπὶ δόλοκληρῆς ὄρες στὴν κούνια της, κάτ' ἄπ' τὴ σιά τῶν εἰκαλύπτων, ἐνὸ τὸ βλέμμα της ἐπλανεῖτο ἀφηρημένον στὴ θάλασσα.

Τότε αἰσθανόνταν τὴν ἐπιθυμία νὰ μείνῃ μοναχῇ, ἔγερνε τὸ κεφάλι της ἀπάνω στὰ προσέκ'αλα, ἔκλεινε τὰ βλέμ'α της καὶ ἔκανε τὴν κομισμένη γιὰ ν' ἀπομακρῖνῃ τοὺς ἄλλους ἀπὸ γύρω της.

Ὁ Κερβάλ' τότε κατέβαινε στὴν παραλία, ἔμπαινε στὴ θαλαμηγὸ καὶ τραβοῦσε κατὰ τὴ θάλασσα, ποὺ χρυσωνόταν ἀπὸ τὶς λαμπρῆς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου. Ἡ Ζερμαῖν ἀνέβαινε στὸ δοματῖο της καὶ ἀπὸ κει, βέβαια ὅτι δὲν τὴν εἶλεπε κανένας, κατέβαινε ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα καὶ διενθύνονταν πρὸς τὸ ἀγαπημένον της σπῆλιω. Ἡ κούρια ντὲ Μαὶλ ἀπιστιόταν καὶ αὐτὴ στὴν κούρα της καὶ ἔπαινε νὰ κεντῆσῃ κάτ' ἡ μὴ μπορώντας νὰ ξεσηγῇ μὴ βαρεῖα θλίψη, ποὺ πλάκωνε τὴν καρδιά της, τὸν τελειώσ' αἰωρῶ.

Τότε ἡ Σιμωνή, ἀφοῦ βεβαιωνόταν ὅτι εἶχανε φύγει ὅλοι, ἀνοῖγε τὰ μάτια της καὶ τὰ βύθιζε ἐκεῖ πέρα στὴν ἀνατολή, ἀπάνω στὴν ἀγνοση καὶ ἀσταμάτητὴ θάλασσα...

Πολλῆς φορῆς παρακολούθησε με τὸ βλέμμα της τὰ θαλασσοπορῖα, ποὺ εἰσοχῶν τὸν ὄρανο μ' ἀγρίων τὰ καταγάλανα κίματα με τὰ δόλολεκα φτερά τους.

Πὸ πολὺ ὅμως της ἄρεσε νὰ κιντᾶξῃ, ἀπολορημονημένη, τ' ἄσπα πανὰ τοῦ πλοῖου τοῦ μηνστήρεος της, ποὺ φρούσκωναν στὸ φῶσμη τὸν ἀνέμου καὶ ἐπαρουσίασαν ἓνα θέαμα μαγετικὸν.

Τότε τὸ βλέμμα της ἔπαινε μὰ λάμψη ξεφαντῆ καὶ τ' ἀδύνατο στήθος της χτυποῦσε δυνατὰ ἀπὸ ἔσπ'α. Τὸν ἀγαποῦσε τόσο τὸν Κάρολο!...

Ἄλλοτε πάλι, ὅταν δὲν ἔπληχαν γλάροι καὶ ἡ θαλαμηγὸς χρυνοῦν πίσω ἀπὸ τὸν ὄρο, με κατευθύνον πρὸς τὰ ἀνατολικά, βύθιζε τὴν ματιὰ της στὸ ἄπειρο καὶ ἔκανε τὴν σινεῖδησι τοῦ περιβάλλοντός της.

Αὐτῆς τῆς στιγμῆς κρινεῖτο ἀπὸ ἓνα ἀλλόστον μῆθος. Ὅλα τὰ πράγματα ἀπομακρῖνονταν ἀπὸ κοντὰ της καὶ ἡ ψυχὴ της εἶλεε μὲσα σ' ἓνα πέλ'ατος ἀνεύροδης εὐτυχίας.

Τὶ σιλλογιζόταν τάχα τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἡ ἀρροστη παιδοῦλα, με τὴν ἀγάρτρητη νοσταλγία; Θυμῶταν τὴν πρώτη πατριδα της, τῆς μακρονῆς Ἰνδίας, τὴ χώρα τῶν δασῶν καὶ τοῦ μυστηρίου... Συναγρονῖσε ἀπάνω σὲ βελουδένια φτερά στὰ μέρη ἐκεῖνα, ἔπειτα εἶχε περάσει τὴν πρώτη ζωὴ της καὶ εἶχε δοξαμίσει τοὺς πρώτους πόθους της. Χαμένῃ μὲσα σὴν ἀνεύροδῃ της, ἀκούγε τὰ κρυσταλλῆνα τραγοῦδια τῶν σμηλαποῖτων της μαζὶ με τὸ μοναχικὸ τῆς ἀντιλάτης καὶ τὸ οὐλοισμὸ τῆς τίγρης...

Μερικῆς φορῆς λημονοῖσε τὴ θέσι της καὶ ἄρνε νὰ ξεσηπᾷ ἀπ' τὰ παιδικὰ χεῖλη της μὰ φλογερῶ προσευχῇ, ποὺ φανόταν σὰν νάβγανε ἀπὸ τῆς χορδῆς μελωδικῆς ἄρπας...

— Ὡ γαλιὰ θάλασσα!... ἔλεγε. Λαχταροῦσα νὰ σὲ ἰδοῦ καὶ κατάρωσσα ἐπὶ τέλους νὰ ἰκανοποιήσω τὴν ἐπιθυμία μου... Τί θὰ μοὺ χάρισης ὅμως τώρα πού σὲ βρῆκα; Ἡ εὐτυχία ἢ τὴ λημοναῖα; Ὡ γαλιὰ θάλασσα! Ἐπορῆρο, ἰσοφύρο πολὺ, γαλιὰν μου θάλασσα!...

Σιωποῦσε λίγο, ἀναστῆνας, σφόνγιζε ἓνα δάκρυ καὶ συνέχιζε:

— Δὲν ἔξω ἀπὸ ποὺ προσέρχοντα τὰ βίσανά μου... Ἦρθα σιὰ σου μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ βρεθῶ στὸ τέλος ἐγκαταλελειμμένη, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ οὐβῶσω τὴ θύρα ποὺ με φρονιζε... Ἄ! μὴ μ' ἀφήσης νὰ χαθῶ ὅμοια με τὰ χνάκια τῶν ἀνθρώπων ἀπάνω στὸν ἄμο τοῦ γιαιοῦ σου...

(Ἀκολουθεῖ)

Τὸν εἶχε πιάσει ἀπ' τὸ σακκάκι καὶ τοῦ μιλοῦσε με πάθος, με λαχτάρα...

